

Sygn. akt IV CNP 46/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 4 września 2015 r., sygn. akt I Ca [...] /15,
w sprawie z wniosku N.G.
przy uczestnictwie K.K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 kwietnia 2018 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Z. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w H. z dnia 1 kwietnia 2015 r., którym Sąd ten ustalił, że w skład majątku wspólnego stron wchodzi prawo własności zabudowanej nieruchomości położonej w B. i dokonał podziału tego majątku przyznając wnioskodawczyni to prawo oraz zasądzając na rzecz uczestnika tytułem spłaty kwotę 12 350 zł, w ten sposób, że wniosek oddalił i rozstrzygnął o kosztach postępowania w obu instancjach.

W skardze wnioskodawczyni wniosła o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego postanowienia z prawem w punkcie pierwszym i drugim na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. Zarzuciła naruszenie art. 247 k.p.c. w zw. z art. 58 § 1 i 2 k.c., 31 § 1 k.r.o. i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (Dz. U. 1920 r., Nr 31, poz.178).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanki dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w postępowaniu nieprocesowym określa art. 519² § 1 i 2 k.p.c., a więc powołanie przez skarżącą jako podstawy skargi art. 424¹ § 1 k.p.c. nie jest prawidłowe. Przesłanki skargi w obu przepisach zostały unormowane w sposób tożsamy, z tym że w postępowaniu nieprocesowym można zaskarżyć tylko prawomocne postanowienie co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie.

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 519¹ § 1 k.p.c., skarżący jest zobowiązany do wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. stosowanym odpowiednio przez art. 13 § 2 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie

zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Nie ma podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącą obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie postanowienia, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym orzeczeniem.

Skarżąca jako poniesioną szkodę wskazała kwotę 6 717 zł, na którą składają się koszty sądowe w kwocie 1200 zł oraz koszty postępowania za pierwszą i drugą instancję zasądzone na rzecz uczestnika w kwotach 4317 zł i 1200 zł.

Skarga przysługuje od prawomocnych postanowień co do istoty sprawy sądu drugiej instancji, natomiast postanowienie o kosztach sądowych i kosztach procesu ma być samodzielny i chociaż pozostaje w związku z postanowieniem w przedmiocie podziału majątku wspólnego, to należy do kategorii postanowień incydentalnych, których podstawę stanowi art. 108 § 1 w zw. z art. 520 k.p.c. oraz przepisy ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Właściwym środkiem zaskarżenia postanowienia w przedmiocie kosztów jest zażalenie (art. 394 § 1 pkt 9, art. 394² § 1 k.p.c.) a nie apelacja, co potwierdza, że nie ma ono charakteru postanowienia kończącego postępowanie w sprawie. W rezultacie uiszczone przez stronę koszty sądowe i koszty procesu, nie stanowią szkody w rozumieniu art. 519² § 1 i 2 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. uzasadniającej wniesienia skargi

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2008 r., III CNP 46/06, nie publ., z dnia 27 marca 2015 r., I CNP 43/14, nie publ.).

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

aj

a.ł.